

Čís. 15095.

Pozemková reforma (§ 9 zák. čís. 93/31 Sb. z. a n.).

Vkládá-li se s vlastnickým právem na přidělovou nemovitost zároveň zástavní právo pro několik pohledávek, k jichž sjednání Státní pozemkový úřad svolil, jest v návrhu Státního pozemkového úřadu na vklad zástavního práva v určitém pořadí spatřovati autoritativní prohlášení Státního pozemkového úřadu, že toto knihovní pořadí při svolení k těmto zápůjčkám určil; přivolení ani vlastníka nemovitosti, ani ustupujících věřitelů není potřebí a neplatí tu předpis § 29 kn. zák.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1936, R I 126/36.)

P r v ý s o u d povolil současně s vkladem práva vlastnického se souhlasem Státního pozemkového úřadu, jenž současně stanovil knihovní pořadí, vklad čtyř zástavních práv na zbytkový statek B., zamítl však žádost, by prvá dvě zástavní práva byla zapsána v prvním pořadí, třetí v druhém a čtvrté ve třetím. **D ů v o d y:** Dle ustanovení § 29 knihov. zákona stanoví se pořad zapsaných práv časovým postupem, jak ty které žádosti došly ke knihovnímu soudu, takže dojdou-li zároveň najednou, mají pořad stejný. Jiný pořad by byl možný jenom na základě postoupení přednosti oprávněného před jeho právem právu jinému a toho v tomto případě není. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle § 9 zákona č. 93/31 Sb. z. a n., vkládá-li se s vlastnickým právem nabyvateli současně zástavní právo pro několik pohledávek, k jichž zápůjčce Státní pozemkový úřad svolil a jichž pořadí při tomto svolení určil, řídí se pořadí zápisů tímto určením a výměna pořadí bude v pozemkové knize zapsána podle svolení Státního pozemkového úřadu a návrhu o tom učiněného; přivolení ustupujícího věřitele a vlastníka nemovitosti se v tomto případě nevyžaduje pro knihovní zápis. Pro případy takové neplatí tedy předpisy § 29 knih. zák., na něž se nižší soudy odvolávají. Rekursní soud poukazuje mimo to na to, že v knihovní žádosti není ani citován § 9 zák. č. 93/31 Sb. z. a n. a že není tam ani v dotčených vkladních listinách ani v doložkách na nich, obsahujících svolení Státního pozemkového úřadu uvedeno, že Státní pozemkový úřad při svolení k dotčeným zápůjčkám stanovil současně jejich knihovní pořadí. Tyto okolnosti nemohou však odůvodniti zamítavé stanovisko nižších soudů. Z knihovní žádosti je nade vše pochybnost jasno, že jde o zavedení knihovního pořádku podle malého přidělového zákona č. 93/31, a ježto Státní pozemkový úřad sám knihovní žádost podal, jest v jeho návrhu na vklad zástavního práva pro pohledávku věřitele A do prvního pořadí, pro úvěrovou pohledávku věřitele B do druhého pořadí a pro úvěrovou pohledávku věřitele C do třetího pořadí obsaženo zároveň

autoritativní prohlášení Státního pozemkového úřadu, že toto knihovní pořadí při svolení k těmto zápůjčkám určil, a soudy jsou tím vázány. Příčí se proto stanovisko nižších soudů v té příčině smyslu ustanovení § 9 zákona č. 93/31 Sb. z. a n. (čl. V. č. 1 zák. č. 251/34 Sb. z. a n.).

Čís. 15096.

Komu jest přiděliti úlohu žalobce, a jak jest stanoviti pořadí sporů mezi jednotlivými přihlášenými dědici, odporují-li si dědické přihlášky ze dvou závětí a ze zákona a jedna z přihlášek opírá se o závěť s vnější formální vadou.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1936, R I 170/36.)

K pozůstalosti po Herezii H. přihlásili se za dědice: 1. Věra H. výjimečně z ústní závěti z konce února 1935, 2. Karel B. bezpodmínečně z ústní závěti ze dne 7. srpna 1935 a 3. Hermína H. bezpodmínečně ze zákona. Poněvadž tyto dědické přihlášky si navzájem odporovaly, přidělil p r v ý s o u d usnesením ze dne 23. září 1935 úlohu žalobce přihlásivším se dědicům ze závěti Věře H. a Karlu B., nerozhodnuv o vzájemném postavení těchto dvou dědiců mezi sebou, a r e k u r s n í s o u d potvrdil toto usnesení v napadené části, pokud totiž šlo o poměr mezi Karlem B. a Hermínou H., kdežto rozhodnutí, týkající se poměru Věry H. a Hermíny H. vůbec nebylo napadeno. Tím bylo pravoplatně rozhodnuto, že Věra H. má proti Hermíně H. úlohu žalobkyně. Dalším usnesením ze dne 26. listopadu 1935 doplnil první soud své usnesení ze dne 23. září 1935 tak, že přikázal Karlu B. roli žalobce proti Věře H. a stanovil, že teprve vítěz v tomto sporu má vystoupiti jako žalobce proti Hermíně H., změniv tím své původní rozhodnutí částečně i ohledně Věry H. a Hermíny H., poněvadž podle doplněného usnesení mohlo dojít k žalobě Věry H. proti dědičce ze zákona pouze v tom případě, že by Karel B. ve sporu proti Věře H. podlehl. Toto usnesení nebylo napadeno ani Věrou H. ani Hermínou H. a jest proto hledíc k nim pravoplatné. Rekursní soud potvrdil toto usnesení potud, pokud Karlu B. byla přikázána úloha žalobce proti Věře H., zároveň je však změnil v ten rozum, že se mají nejdříve vyřídit spory Karla B. a Věry H. proti Hermíně H. a že pouze pro případ, že dědici ze závěti zvítězí proti dědičce ze zákona, Karel B. má vystoupiti žalobou proti Věře H.

N e j v y š š í s o u d změnil usnesení rekursního soudu tak, že přidělil Karlu B. úlohu žalobce s tím, že má do měsíce podati žalobu společně proti Věře H. a Hermíně H.; nepodá-li žalobu tu ve stanovené lhůtě anebo podlehne-li v tomto sporu, bude pozůstalost projednána — bez ohledu na jeho (Karla B.) dědické nároky — s vítězem ve sporu, jež má zahájit Věra H. proti Hermíně H. nejpozději do měsíce od marného uplynutí měsíční lhůty, stanovené k podání žaloby Karla B., po případě do měsíce od doručení jí (Věře H.) pravoplatného soudního rozhodnutí o ukončení sporu Karla B. proti Věře H. a Hermíně H.